

Sygn. akt III CSK 175/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa D. S.A. z siedzibą w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - reprezentowanego przez Prezydenta Miasta
Krakowa
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa 1164/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona powodowa - Spółka Akcyjna D. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 grudnia 2015 r., w którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalono apelację strony powodowej w całości, częściowo uwzględniono apelację strony pozwanej. Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 3 grudnia 2005 r. ustalono wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania

wieczystego w odniesieniu do dwóch nieruchomości (nr 48/15 i 48/12 oraz 71/1; k. 417 i n. akt sprawy; t. III).

W skardze kasacyjnej powoda podniesiono zarzuty naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o aktualizację opłat za użytkowanie wieczyste „powstało istotne zagadnienie prawne związane z interpretacją art. 78 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, a polegające na wykładni tego przepisu w zakresie skutków nieumieszczenia przez organ wszystkich wskazanych w przepisie elementów w wypowiedzeniu opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnień wyroków obu Sądów meriti, prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a także treść odpowiedzi pozwanego na skargę kasacyjną (k. 539 i n. akt sprawy; t. III), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o ustalenie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 2 i 4 k.p.c. Nie występuje przede wszystkim potrzeba interpretacji art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2015 r., poz. 1774 ze zm.) z punktu widzenia stwierdzenia tego, kiedy przewidziane w tym przepisie wypowiedzenie opłaty rocznej odnosi skutki prawne. Oba Sądy meriti prawidłowo oceniły dwa, skierowane do powoda pisma z dnia 6 grudnia 2010 r., zawierające takie wypowiedzenie (dotyczące działki nr [...] - k. 101 i działki nr [...] - k. 100 akt - sygn. GS [...]; załącznik do akt sprawy - III CSK 175/16) w związku z formułowanym wcześniej zarzutem formalnej wadliwości tych wypowiedzeń. Uznały, że oba pisma z dnia 6 grudnia 2010 r. zawierały wszystkie niezbędne elementy dla przyjęcia skutecznego wypowiedzenia dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego wymienionych w tych pismach nieruchomości (nr 71/1 i 48/15; k. 431-432 akt sprawy; s. 19-20 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Co więcej, na wstępie odwoływały się właśnie m.in. do przepisu art. 78 ust. 1, 2, 3 i 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Jeżeli w obu informacjach objętych wymaganiem przewidzianym w art. 78 ust. 1 ustawy

wpisano identyczną treść wartości innej działki nr [...], to chodzi tu o oczywisty błąd, który nie miał jednak znaczenia w sensie materialnoprawnym i nie mógł podważać skutków prawnych złożonego oświadczenia o wypowiedzeniu.

Przyjęte przez Sądy stanowisko co do prawnej skuteczności wypowiedzeń dokonywanych w pismach z dnia 6 grudnia 2010 r., nie może także prowadzić do wniosku, że złożona przez powoda skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do postanowień art. 98 k.p.c., art. 100 k.p.c., art. 108 § 1 i §§ 2, 10 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) i art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. z 2013 r., poz. 1150 ze zm.).